

ΘΡΑΚΙΚΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ

Ο εισερχόμενος ταξειδιώτης διὰ τῶν στενῶν τῶν Δαρδανελλίων εἰς τὴν Προποντίδα, θὰ ἀντικρύσῃ εἰς τὴν θρακικὴν παραλίαν καὶ εἰς τὸ βορειανατολικώτερον σημεῖον μίαν λευκὴν κηλίδα, ἣ ὅποια θὰ μεγαλύνῃ ἐφόσον τὸ ἀτμόπλοιο θὰ προχωρῇ πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἡ λευκὴ αὕτὴ κηλὶς εἶναι ὁ ἅγιος Γεώργιος τοῦ Αὐδημίου.

Τὸ χωρίον ἀπέχει εἴκοσι περίπου λεπτὰ τῆς θαλάσσης καὶ μόνον ἔταν τὸ ἀτμόπλοιο θὰ φθάσῃ ἐναντι τοῦ μοναστηρίου, ὃ πολὺ προσεκτικὸς καὶ περίεργος ταξειδιώτης θὰ διακρίνῃ διὰ μέσου μιᾶς σχισμῆς τῶν βουνῶν τὰς ταπεινὰς οἰκίας του.

Ο ἅγιος Γεώργιος φαίνεται νὰ εἶναι προσκεκολλημένος ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους, ὥσάν νὰ μὴ ἀπομένῃ χώρος οὔτε ἕνας ἄνθρωπος νὰ σταθῇ. Καὶ ὅμως, ἐάν αἱ ἀποστάσεις συμπτύσσουν τοὺς χώρους καὶ φαίνονται αὐτοὶ μηδαμνοί, εἰς τὴν πραγματικότητά συμβαίνει τὸ ἀντίθετον. Πολλοὶ δὲ νεωτεριστὰὶ αὐδημῶνται μετὰ τὸν σεισμόν τὸν συμβάντα εἰς τὰ Γανόχωρα τὸ 1912, ἐπρότειναν νὰ μεταφερθῇ τὸ χωρίον εἰς τὴν παραλίαν καὶ συνεζήτηθῃ εὐρύτατα τὸ ζήτημα, ἀλλὰ προέκυψαν πολλαὶ δυσχερεῖαι, ἐμεσολάβησαν καὶ οἱ πόλεμοι καὶ ἡ ἰδέα ἐγκατελείφθη.

Περισσότερον ἀντίστασαν εἰς τὴν ἰδέαν αὐτὴν οἱ γεροντότεροι, οἱ ὅποιοι κατείχοντο ἀπὸ ἕνα αἰσθημα θαλασσοφοβίας, ἴσως ἐπειδὴ ἦσαν ἐγγύτερα εἰς τὴν ἀνάγκην πού ὥθησε τοὺς κτίτορας νὰ ἀποφύγουν τὴν θάλασσαν καὶ νὰ προτιμῇσιν τὴν παράμερον ἐκείνην τοποθεσίαν, ἀφήσαντες εἰς τὴν παραλίαν ἐλαχίστους πτωχοὺς μοναχοὺς καὶ πτωχότερα μοναστήρια.

* *

Τὸ παραθαλάσσιον αὐτὸ μοναστήριον δὲν ἦτο ἐξωκλήσιον ἐρειπωμένον, ὅπως τὰ λοιπὰ πού ἦσαν εἰς τὰς ἐξοχὰς τοῦ Αὐδημίου, ἀλλὰ ἀγρόκτημα, ἔχον ὀλίγα εἰσοδήματα καὶ μερικὰ δωμάτια.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος μας ὁ ναὸς ἀνεκτίσθη ἐκ βάθρων, ἐβελτιώθησαν δὲ καὶ αἱ κατοικίαι καὶ κατέστη οὕτως κέντρον παραθερισμοῦ, ὅπου συνήρχοντο τινες ἐκ Ραιδεστοῦ, Σαράντα Ἐκκλησιῶν

καὶ ἐξ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Κωνσταντινουπόλεως διὰ νὰ διέλθωσι τοὺς θερινοὺς μῆνας.

Ἐντὸς τοῦ ναοῦ ὑπῆρχε καὶ ἁγίασμα ἔχον ἱαματικὴν δύναμιν, ἀλλὰ καὶ οἱ ὑγιεῖς μόλις ἐφθάνον εἰς ἅγιον Γεώργιον ἐνόμιζον χρέος τῶν κατὰ πρῶτον νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν πηγὴν, νὰ βρέξωσι τὸ μέτωπόν των διὰ τοῦ ἁγιάσματος καὶ νὰ πῶσιν ἐξ αὐτοῦ.

Εἰς τὰς 23 Ἀπριλίου, τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου, ἐγένετο μεγάλη πανηγυρὶς εἰς ἅγιον Γεώργιον. Ἡ ἑορτὴ διήρκει μόνον μίαν ἡμέραν, ἀλλὰ ἐλάβανε ἐξαιρετικῶς πανηγυρικὴν ὄψιν. Ὁλόκληρον τὸ χωρίον μετεκομίζετο εἰς τὸ μοναστήριον, ὅπου ἐψήνοντο πολλὰ ἀρνία καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐδιασκεδάζον εἰς τὸ ὑπαιθρον. Σημειωτέον δὲ ὅτι κατέφθανον καὶ ἐκ τῶν περιχώρων ὄλων τῶν εἰδῶν τὰ μουσικὰ ἔργα.

Ἐπίσης συνηθρίζοντο καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν πλησίον χωρίων, ἐκ Γάνου καὶ Χώρας, ἐκ τῶν ὁποίων ἤρχοντο διὰ λέμβων, καὶ ἐκ τῶν μεσογειακῶν χωρίων Σχολάρου καὶ Νεοχωρίου καὶ ἄλλων, τόσον διὰ τὴν χάριν τοῦ ἁγίου ἔσον καὶ διὰ νὰ διασκεδάσουν.

Ὑπῆρχε δὲ ἔθιμον τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου Γεωργίου οἱ ἀγοφύλακες τοῦ χωρίου, οἱ λεγόμενοι «μπεκτσίδες», νὰ μοιράζωσι εἰς τοὺς χωριανοὺς καὶ εἰς τοὺς ξένους τριαντάφυλλα καὶ κεράσια, τὰ ὅποια μόλις ὠρίμαζον καὶ ἦτο ἐξαιρετικὸν κατόρθωμα εἰς τὸν ἀγοφύλακα ἐὰν ἐπετύγχανε νὰ ἔχῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην κόκκινα κεράσια. Οἱ δὲ οὕτως τιμώμενοι ὑπὸ τοῦ ἀγοφύλακος ἐφιλοτιμοῦντο «νὰ ξενιάσουν» αὐτόν, δηλαδὴ νὰ τοῦ δώσουν νόμισμά τι, μικρὰς πάντως ἀξίας.

Σημασίαν μεγάλην εἶχεν εἰς τὸ Αὐδημίον, καὶ εἰς τὴν Θράκην ὁλόκληρον. Ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ τοῦ ἁγίου Δημητρίου διὰ τοὺς ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένους, εἴτε ἐντὸς τοῦ χωρίου, εἴτε ἐκτός, διότι αἱ ἑορταὶ αὐταὶ ἐπειδὴ εἶναι ἡ μὲν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς θερινῆς περιόδου, ἡ δὲ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς χειμερινῆς, ἦσαν τὰ φυσικὰ ὅρια τῆς μισθώσεως καὶ τῆς λύσεως αὐτῆς. Διὰ τοῦτο εἰς τὸ Αὐδημίον ὑπῆρχεν ἡ παροιμιώδης φράσις, ἥτις ἐλέγετο κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορ-

τῶν αὐτῶν, μὲ ποιάν τινα χαρὰν ἀναμειγμένην μὲ λύπην :

« Σανε σήμερα πόσ' ἀνθρώπ' σκλαβῶνται
καὶ πόσ' ξεσκλαβῶνται ! . . »

Αἱ ἑορταὶ τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἦσαν γνωσταὶ καὶ παρὰ τοῖς τούρκοις, λεγόμεναι ἡ μὲν τοῦ ἁγίου Γεωργίου « Ἰντερλέξ », ἡ δὲ τοῦ ἁγίου Δημητρίου « Κασήμ ». Ἰσως δὲ νὰ κατέστησαν γνωστόταται αἱ ἑορταὶ αὐταὶ εἰς τοὺς τούρκους λόγῳ τῆς μισθώσεως καὶ τῆς ἀπολύσεως τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν ἐργατῶν τῶν προσλαμβανομένων κατὰ τὰς ἡμερομηνίας τῆς μνήμης τῶν ἁγίων αὐτῶν δι' ὥρισμένην ἐργασίαν.

Ἀλλὰ καὶ ἐλατρεῦοντο παρ' αὐτῶν, ἰδίως ὁ ἅγιος Γεώργιος. Ὡς διηγοῦνται δὲ οἱ ἀδελφίμοι, τούρκος τις γαιοκτημὼν Μερὺς Πεχλιβάνης λεγόμενος, ἰδιοκτήτης τοῦ παρὰ τὴν Χαριόπολιν τσιφλικίου Καζὰν δερὲ, ἐλθὼν εἰς Αὐδήμιον δι' ὑποθέσεις του, μετέβη μετὰ προκρίτων τινῶν τοῦ χωρίου εἰς ἅγιον Γεώργιον, ὅπου δισκέδασαν καὶ εὐωχήθησαν. Ἐκεῖ ὁ τούρκος ἐπῆγε εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ προσκύνησε τὸν ἅγιον καὶ παρεκάλει αὐτὸν νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν υἱὸν του, κρατούμενον ἐπὶ ἀνθρωποκτονία, ὑποσχόμενος συνάμα νὰ ἀμειρώσῃ εἰς τὸν ἅγιον ἀργυροῦν ὁμοίωμα παιδὸς ἅμα τῇ ἀπελευθερώσει του. Πράγματι γινόμενης τῆς δίκης τοῦ υἱοῦ του, ἀπῆλλαξεν οὗτος βαρυτάτης ποινῆς, ἰσως λόγῳ τῆς ἡλικίας του, καὶ ὁ Μερὺς Πεχλιβάνης ἀπέστειλε εἰς τὸν ἅγιον Γεώργιον τὸ « τάμμα » — ὅπως ἔλεγον εἰς τὸ Αὐδήμιον τὰ ἀμειρώματα.

Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐξ Αὐδημίου καὶ ἄλλων χωρίων προσέφερον εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἀργυρὰ ὁμοιώματα ἰδίως χειρῶν καὶ ποδῶν, τὰ ὅποια διαρκῶς ἐκρέμοντο ἐπὶ τῆς εἰκόνης, χωρὶς νὰ τολμᾷ κανεὶς οὔτε νὰ ἐγγύσῃ οὔτε νὰ μεταποιήσῃ.

••

Τὸ μοναστήριον αὐτὸ τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἦτο ἰδιοκτησία τῆς κοινότητος Αὐδημίου, ἐνοικιάζετο δὲ εἰς διαφόρους ἱερομονάχους καὶ ἱερεῖς. Ἦκουσα δὲ νὰ λέγηται ὅτι ἐξήτησε νὰ τὸ ἀγοράσῃ ἡ Ρωσικὴ κυβέρνησις καὶ προσέφερε μάλιστα πρὸς τοῦτο τέσσαρας χιλιάδας να-

πολεόνια, ἀλλὰ οἱ κάτοικοι δὲν ἐδέχθησαν.

Περιφημότερος ἐκ τῶν ἐνοικιαστῶν κατέστη Γεράσιμος τις μοναχός, προσερχόμενος ἐκ τῆς παρὰ τὴν Μήδειαν μονῆς τοῦ ἁγίου Νικολάου. Οὗτος ὑπῆρξε πολὺ ἀγαπητὸς εἰς τοὺς κατοίκους, διότι ἐκαλλιέργησε τὰ κτήματα καὶ προήγαγε πολὺ τὸ μοναστήριον. Ἀπέθανεν ἐκεῖ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ αἵωνος μας καὶ ἐτάφη εἰς τὸ μοναστήριον ὅπου διετηρεῖτο καὶ ὁ τάφος του.

Μετὰ τὸν Γεράσιμον τὸ μοναστήριον περιήλθεν εἰς μαρασμόν. Εἰς πολλοὺς ἐξεχωρήθη ὑπὸ τῆς κοινότητος, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸ προαγάγουν ἢ νὰ διατηρήσουν τὴν ἐπὶ τοῦ Γερασίου ἀκμὴν αὐτοῦ.

Πρὸ τῶν Βαλκανικῶν πολέμων ἐνοικιάσθη εἰς τινα ἐκ Σαραντὰ Ἐκκλησιῶν ἱερομόναχον, Ἀμβρόσιον λεγόμενον, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ μορφωμένος καὶ κατώρθωσεν οὗτος νὰ τὸ ὀργανώσῃ καὶ νὰ τὸ ἀναδείξῃ καὶ πάλιν.

Ἰδίως μετὰ τὸ 1908, ὅτε ἐγένετο τὸ Γαϊρικὸν σύνταγμα καὶ ἐπετράπη εἰς τοὺς χριστιανούς τῆς Τουρκίας νὰ ταξειδεύουν ἐντὸς τοῦ κράτους ἄνευ τεσπερέ, ὁ ἅγιος Γεώργιος κατέστη ἀξιόλογον ἐπίσημον. Καὶ ὁ ἡγούμενος — ὡς ἐπεκράτησε νὰ λέγηται ὁ ἐκάστοτε ἐνοικιαστής — τοῦ μοναστηρίου Ἀμβρόσιος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων εἰσοδημάτων, ἐξεμεταλλεύθη καὶ τὰς λέμβους αἱ ὁποῖαι ἀπετέλουν τὸν σύνδεσμον μετὰ τῶν διερχομένων ἐκεῖθεν ἀτμοπλοίων τῆς γραμμῆς Κωνσταντινουπόλεως — Ραιδεστοῦ — Περιστασέως — Καραμνηγας — Ἀρτάκης.

Ἀλλὰ κατὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον ὅτε ἀγγλικά ὑποβρύχια εἰσῆλθον εἰς τὴν Προποντίδα, ἡ συγκοινωνία αὐτὴ διεκόπη. Γενικώτερον δὲ λόγῳ τῶν δυσχερεστάτων οικονομικῶν συνθηκῶν τῶν χρεῖστανων τῆς ὑπαίθρου τῆς Τουρκίας κα, τῆς εὐρείας στρατεύσεως τοῦ πληθυσμοῦ τὸ μοναστήριον περιήλθεν εἰς κακὴν κατάστασιν. Οἱ λεμβοῦχοι τοῦ ἡγουμένου ἦν σχολοῦντο μὲ τὴν ἁλιείαν, ἥτις ὅμως δὲ φαίνεται νὰ εἶχε πολλὴν προνοπήν καὶ ἐσοδείαν. Ὅτε δὲ μίαν νύκτα, ἐνῷ ἐσήκωναν τὰ δίκτυά των, παρ' ἐλπίδα εἶδον ὅτι συνελήφθησαν ἄθλιαί τινες σαρδέλλαι, ἐφάνησαν αὐταὶ εἰς τὰ ὅμματα τῶν ἀπεγνωσμένων ἁλιέων ὡς πολύτιμοι μαργαρίται, καὶ ἀμέσως ἤρχισαν νὰ φωνά-

ζουν περιχαρείς ἐκ τῆς λέμβου πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ ἡγουμένου:

— Ρακί, παπά! ρακί, παπά! ρακί, παπά!...

Ὡς νὰ ἔλεγαν δηλαδὴ «ἐνικήσαμεν» καὶ ἐτοίμασε τὸν ἄθλον μας, οὐζο-ρακί, διὰ νὰ εὐωχῶμεν.

Ὁ ἡγούμενος ὁμως, βυθισμένος εἰς τὸν ὕπνον, δὲν ἤκουσε καλῶς καὶ δὲν ἀντελήφθη περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπῆρχε καὶ φόδος πολὺς, διότι διάφοροι κακούργοι ἐνεφανίζοντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Προποντίδος καὶ ἐλήστευον τοὺς ἀπομεινωμένους κατοίκους, τῷ ἐφάνη ὅτι ὁ λεμβοχὸς ἐφώναζε:

— Λαζοί, παπά! λαζοί, παπά!... καὶ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τὸν εἰδοποιεῖ νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ μοναστηρίου.

Πράγματι, ἐντρομος ὁ ἡγούμενος, ἐγκατέλειψε γυμνός, ὡς ἦτο, τὴν κλίνην του καὶ τρέχων ὀλοταχῶς, ἐφθασεν εἰς τὸ χωρίον καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν φίλου του τινός, ὅπου καὶ διηγήθη τὴν στήθεν ἐμφάνισιν τῶν λαζῶν εἰς ἅγιον Γεωργίου.

Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ καὶ ἡ ἐκ τοῦ πηλέμου δυσπραγία τοῦ μοναστηρίου, ἠνάγκασαν τὸν ἡγούμενον νὰ ἐγκαταλείψῃ προσωρινῶς αὐτὸ καὶ νὰ μεταβῇ εἰς Κων-

σταντινούπολιν. Τὰ «προσωρινὰ» ὁμως πράγματα εἶναι γνωστὸν ὅτι διαρκοὺς περισσότερον ἀπὸ τὰ μόνιμα. Καὶ ἐπερήμεναν οἱ ἀδελμηῶται σήμερα νὰ κατεβῇ ὁ ἡγούμενος, αὐτοὶ νὰ κατεβῇ, ἕως ὅτου διωρίσθῃ ἐφημέριος εἰς τινα συνοικίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ οὐδέποτε πλέον κατῆλθε.

Τὸ μοναστήριον μετὰ ταῦτα κατελήφθη ὑπὸ τούρκων στρατιωτῶν, οἵτινες τὸ κατέστησαν φυλάκιον, ἀλλὰ ἐρήμαξε κυριολεκτικῶς. Ὅτε ὁμως ἡ Θράκη περιήλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ μοναστήριον ἀνεὸ ὁργανώθη καὶ πάλιν καὶ ἔλαβε τὴν προτέραν του καὶ κατὰ πολὺ μεγαλύτεραν κίνησιν καὶ αἰγλήν. Ἠγούμενος ἦτο ἱερεὺς τις Ἀδερμῶς λεγόμενος ἐκ Μ. Ἀσίας, ὅστις μάλιστα ὑπηρέτησεν ὡς ἱερεὺς καὶ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν.

Ἡ ἀνταλλαγή τῶν πληθυσμῶν ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἁγίου Γεωργίου Ἀδερμῶς, τὸν ὅποτον ὁμως δὲν θὰ λησμονήσουσιν ὅσοι τὸν ἐπισκέφθησαν, τὸσον διὰ τὴν διαυγὴ καὶ κρυστάλλιναν νερά του, ὅσον καὶ διὰ τὸ πυκνόφυτον ἐκ πλατάνων εὐμεγέθων δάσος τοῦ τοῦ λεγόμενον «Πλατάνια», ἐκ τῶν ὁποίων καθίστατο ὡς τοπεῖον μαγευτικόν, δροσλόου-σπὸν καὶ ὑγιεινότατον.

E. Z.

Η ΚΑΝΚΑΓΙΑ

Ἀλλὰ ἡ Κανκάγια εἶχε καὶ μία ἄλλη ἀποστολή: Ἐπρόσχε τὸν μικρὸν ὑπάλληλον, διότι μία φορά τὸν συνέλαβε ἐπ' αὐτοφώρῳ ὁ κ. Ναπολέων νὰ βουτάῃ τὸ δάχτυλό του μέσα εἰς τὸν τενεκὲ πού εἶχε τὸ μέλι. Πόσες φορές ἄρα γε νὰ τὸ ἐβούτηξε χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ; Καὶ ἦταν ἓνα μέλι θαυμάσιον: ὀλόασπρο, πού εἶχε πῆξει ἀπὸ τὸ κρύο, καὶ ἔκλειε μέσα του ὅλο τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν τῆς Θρακικῆς παραλίας. Ἐνα τενεκὲ μόνον τὸν ἔστειλε ὁ συνεταιρὸς του ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν, ἀλλὰ δὲν ἐπούλησαν οὔτε μία ὀκά. Διότι τὸ ἐζήτησαν εἰς μία τιμὴ ἐξωφρενική. Ἐλογάριαζε ὁ κ. Ναπολέων ἀπὸ ἓνα τενεκὲ μέλι νὰ βγάλῃ τὸ ἐνοίκιο τοῦ μαγαζιοῦ, τὰ ἔξοδα τοῦ ὑπαλλήλου καὶ τῆς Κανκάγιας, τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ κτλ. Ἦταν δὲ δεινὸς εἰς τὰ μαθηματικά καὶ δὲν εἰμποροῦσε οὔτε γιλιστό νὰ τοῦ φύγῃ. Εἶχε βέβαια καὶ ἄλλα εἶδη εἰς τὸ

μαγαζί. ἀλλὰ εἰς κάθε εἶδος ἐφόρτωνε τὰ ἴδια ἔξοδα καὶ κρυφοχαίρονταν πού ἔδιδε ἓνα μισθὸ καὶ θὰ ἔπαιρνε δέκα, πού ἔδιδε ἓνα ἐνοίκιο καὶ θὰ ἔπαιρνε δέκα, ἐκτός ἀπὸ τὰ κέρδη, διότι ἔθαζε καὶ εἰκισί ἐπὶ τοῖς ἐκατὸ τοῦλάχιστον κέρδος. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ μὴν πατάῃ κανεὶς εἰς τὸ μαγαζί. Καὶ ἀποροῦσαν ὁ κ. Ναπολέων, ἡ Μελομένη καὶ ἡ Κανκάγια, γιατί τὰ ἄλλα μαγαζιά νὰ ἔχουν τόση δουλειά, καὶ τὸ δικό τους πού εἶχε τὰ καλλίτερα πράγματα, νὰ μὴν ἔχῃ καθόλου; Περὶεργο!

Ὁ μικρὸς δὲν ἔλεγε τίποτε καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν χάρηκε πού δὲν ἔπαιρνε κανεὶς μέλι καὶ θὰ τὸ ἔτρωγε ὅλο ἐκεῖνος, ἀλλὰ ἡ Κανκάγια ἤρθε νὰ τοῦ χαλάσῃ τὰ σχέδια. Δὲν τοῦ ἔδιδε θάρρος, δὲν ἐξοικειώθηκε μαζί της, ὅπως εὐκόλως ἐξοικειώνονταν μὲ τίς ὑπηρέτριες, πού δὲν εἰξευραν οἱ καημένες σὲ ποιὸν νὰ